

Simion Stoilow (1887-1961)

Ca fiu al colonelului Stoilow din Craiova, Simion Stoilow s-a născut în București la data de 2/14 septembrie 1887. Studiile universitare le-a făcut la Sorbona. După

absolvirea liceului din Craiova, a plecat în 1907 la Paris, cu gândul să se facă inginer. Dar s-a înscris la Facultatea de științe, unde a fost student al lui Emile Picard, Henri Lebesgue, Emile Borel, Edouard Goursat și Jacques Hadamard. Și-a luat licența în matematici la Sorbona în 1910. Doctoratul în matematici l-a trecut în iunie 1916, deși teza era gata din 1914. În perioada primului război mondial a fost concentrat ca ofițer în țară.

Subiectul tezei de doctorat este din domeniul ecuațiilor cu derivate parțiale și are ca titlu: *Sur une classe de fonctions de deux variables définies par les équations lineaires aux dérivées partielles*. În teză lui Stoilow tratează problema singularităților ecuațiilor liniare cu derivate parțiale de ordinul n .

Simion Stoilow și-a început activitatea științifică publicând memorii privind ecuațiile liniare cu derivate parțiale și funcțiile care satisfac aceste ecuații, apoi lucrări privind teoria mulțimilor și s-a fixat, în plină maturitate științifică, într-un domeniu matematic nou, domeniul topologiei. El a fost primul român care a făcut descoperiri referitoare la o ramură nouă a matematicii pure, Teoria topologică a funcțiilor analitice.

După doctorat Stoilow se întoarce în țară și participă ca ofițer de geniu la războiul din 1916-1918, la început în Dobrogea, apoi în Moldova. Pentru scurt timp, în 1919 suplinește pe Lalescu la Școala de poduri și șosele, la catedra de geometrie analitică. În iunie 1919 își trece docența în analiză matematică la Universitatea din Iași, facultatea de științe, unde a ținut un curs special de funcții discontinue, iar în ianuarie 1920 a fost numit conferențiar de algebră superioară la aceeași facultate, unde a funcționat până în 12 decembrie 1921.

Este trecut, la această dată, conferențiar de analiză superioară la Universitatea din Cernăuți, Facultatea de științe. De menționat că Universitatea până la venirea lui Stoilow nu a mai avut profesor de matematici. Între anii 1925-1926 și 1932-1939 a fost decan al Facultății de științe.

În 1939 a trecut ca profesor de analiză la Politehnica din București (1939-1941), ca succesori al lui Țițeica, iar de aici trece în decembrie 1941 la Universitatea din București, la catedra de teorie a funcțiilor, ca succesori al lui D. Pompeiu, unde a activat până în anul 1961. Din luna februarie a aceluși an a renunțat la catedră, rămânând profesor onorific al Universității din București.

A participat ca invitat la conferințe și simpozioane în țară și străinătate (Italia, Franța, Rusia, Polonia, Austria, Norvegia).

În anii 1946-1948 a fost ambasador al României în Franța, rector al Universității din București 1944-1945, precum și decan al Facultății de matematică și fizică din București în anii 1948-1951.

A publicat peste 100 de memorii de matematici.

Material realizat de prof. Vladu-Ene Maria, Alexandria